

Болондир Шкурупій,
пастчник з колгоспу імені
Лави з їзду КІРС на ре-
шегівщині, відомий чи-
тачам уже чимало років;
друкував свої оповідання
і нариси в обласній і рес-
публіканській пресі. Щоді-

но у видавництві «Радян-
ський письменник» виш-
ла його перша книга «Жи-
ва роса», в котрій уміще-
но 17 оповідань і повість.

Про що пише Шкуру-
пій? Він пише про сільсь-
ких людей, серед яких по-
стійно живе від свого на-
родження (1954). Його ге-
рої — люди звичайні, про-
сті. І сюжети його творів
не позначені карколомно-
стю, нічого в них немає
приголомшливого.

Ось у оповіданні «Сонце
заходило», яке здасть-
ся чи не найсильнішим у
збірці, розроблений дуже,
здавалось би, простий
факт: самотнього діда Зме-
лька Ситника сусід Борис
Потькало обіцяє запро-
сити до господи на гуляння
з нагоди іменини синька
Василька. А поки що тро-
сить лави для розміщен-
ня гостей. Дід зрадив, бо
давно не був серед людей.
Став думати над тим, що
подарувати імениннику.
Придумав: гімнастерку з
медалями, одержаними
свого часу на фронті «Бу-
де Василькові на що по-
дивитися. За так воно не

В Д А Л И Й Д Е Б Ю Т

дається. Хай хлопець знає
наших». Від цих думок
стало у діда на душі при-
ємно задумався, задрімав,
потім прокинувся — «до-
тями його призвели руки
і тюки в Потькаловій са-
дибі». Довго чекав дід за-
прошення. Так і не позво-
ли — забули. А він усе
сидів, «а напроти тьмяні-
ли на гімнастерці медалі
— сонце заходило...» Гак
із деталі, покладеної в
основу, вийшло оповідан-
ня філософсько-мораль-
ного змісту.

У іншому оповіданні «Во-
лячка» автор знайомить
нас з селянином Процен-
ком — з роботящим чоло-
віком, котрий ні сам та-
ремно не згає хвилини, ні
дружині не дасть згальти.
здавалось би, заслугоує
такий чоловік найвищої
похвали. Заслужував би,
коли не враховувати, в
ім'я чого так старасться
він працювати. Виявлять-
ся, просто для безцільного
накопичення грошей. «У
кого на книжці більше,
чим у мене?» — хизуєть-
ся він перед дружиною. На-
це вона йому резонно від-

повідає: «А що ти пугне
зносив коли, що з'їв сма-
чне? Гребеш усе, тягнеш,
а спитати — для чого, ко-
му скільки?» Автор те
сміється над жадністю
Проценка, він його жаліє.
Відчутно, що автору боля-
че за безцільне життя ге-
роя. Помираючи, Процен-
ко просить лікарів: «Взь-
міть мої гроші... Іх бага-
то, тільки ж врятуйте.
Все можуть гроші». Дуже
помилився герой у своїй
своєї безпідставній мірі.

Теми творів книги —
життєві: там бригадир-чи-
новник не цінє сумлінної
праці колгоспників («Гри-
цько Гандала»), там люди
настроєні повертатися з
міста в село («Оце уже й
дома»), там зникають із
життя професії, так потрі-
бні селу («Колій»), а гам-
не доають про коней — зі-
чних трудівників («Йозь-
ка») — словом, автор пи-
ше про все те, чим зараз,
у період прискорення й со-
ціально-економічної ме-
ребудови, живе колгоспне
село.

Повість «Жива роса»,

назва якої послужила і
назвою книги, присвячена
збереженню рідної приро-
ди. Бо, як слушно зазна-
чає автор, «річки і озера
хириють, болота осушую-
ться, дичини все меншає
й меншає, а мисливців усе
більшає й більшає, як гро-
бів після дощу...»

Із задоволенням скаже-
мо: автор досконало знає
сучасне село, його пробле-
ми й болячки, його людей,
їх психологію, звички й
уподобання. Як на мене,
то в цій обізнаності він
не поступається покійному
Григору Тютюннику. Тому
образи сільських трудівни-
ків вийшли випуклими, ре-
льефними, по-справжньому
типовими.

В. Шкурупій уміє роби-
ти портретні зарисовки ге-
роїв, майстерно будує ди-
алог, цікаво розгортає події,
користується простою мо-
вою, вміло відобрає худо-
жні засоби.

Отже, щиро здоровимо
нашого земляка з першою
вдалою книгою, адресова-
ною республіканському
читачеві, і чекаємо нового,
ще більш вагомого пись-
менницького ужинку, пі-
римо, як говорить у доб-
розичливому вступному
слові Євген Гуцало, в зав-
трашні успіхи молодого
прозаїка.

Ол. КУЗЬМЕНКО,
вчитель.